

23. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

A mai, 23.-ik évközi vasárnap evangéliumában arról hallunk majd, hogy hogyan vezessük vissza a helyes útra az ellenünk vétő embertársainkat. A szentmise kezdetén azonban azt vizsgáljuk meg, hogy mi mikor és hányszor vétkeztünk és vétkezünk embertársaink ellen és hogyan tudnánk őket megkövetni. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Bocsásd meg embertestvéreink ellen elkövetett napenkénti vétkeinket. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add segítségedet, hogy elkerülhessük a sértődöttséghez és haraghoz vezető helyzeteket. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Add segítségedet az embertestvéreink közötti feszültségek feloldásához. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Számunkra, hívő keresztények számára sohasem lehet közömbös a másik ember sorsa s üdvössége, a sokat hangoztatott tolerancia korában sem. S nem feledhetjük el soha az első olvasmányban hallott szavakat sem: "Emberfia! Ha nem teszel semmit sem, hogy az istentelent visszatérítsd útjáról, vérét tőled kérem számon."

Az Úr Jézus pedig szinte kötelességünké tette az embertársaink lelkéért érzett felelősséget, még a nagyon nehéz figyelmeztetés árán is. Épp ezért fontos, hogy a jézusi szavaknak megismerjük a helyes értel-

mét. Szükséges tehát, hogy jobban megfontoljuk és megvizsgáljuk e jézusi szavakat.

A legtöbb magyar fordításban a szöveg így hangzik: "ha testvéred vétkezik valamiben ellened" vagy a legújabb katolikus fordításban: "ha testvéred megbántott" és ezután következik a figyelmeztetés: a javító eljárás három lépése: a négy szemközti, a tanúk és a hívek közössége előtti figyelmeztetés.

Vannak azonban biblia-magyarázók, akik azt állítják, hogy a legrégebb kéziratokban hiányzik ez a görög szó: "ellened". Tehát a szöveg helyesen így lenne: „Ha testvéred bármiben is hibázik.” Ez utóbbi értelmezés azért látszik helyesebbnek, mert sokkal jobban megfelel az evangéliumi megbocsátás szellemének.

Az Ur Jézus tanítását, és a valóságban is gyakorolt bűnbocsátásait is figyelembe véve, a legkevésbé sem gondolhatunk arra, hogy Jézus a mai evangéliumban hallott utasításával elégtételvételt akar hangolni bennünket. Nem elégtételvételt, hanem a bűnt elkövetővel szembeni segítségnyújtási kötelességünkre.

Ugye, ha valaki összeesik mellettünk, ösztönösen utána kapunk és igyekszünk felemelni. Ilyen erőteljesen összeesők az erkölcsileg elbukók, a bűnt elkövetők is. - Testvéri kötelességünk lehajolni hozzájuk és felemelni őket. - Nem könnyű feladat ez. Hiszen miként a testi betegek talpraállításához és meggyógyulásához szükséges, hogy a beteg is akarjon talpraállni, meggyógyulni, ugyanúgy szükséges, hogy az erköl-

csi elesett, lelkileg beteg is akarjon, talpraállni, s meggyógyulni. - Gondoljunk azonban arra, mennyi áldozatot tudunk meghozni egy-egy számunkra kedves beteg gyógyulása érdekében. – Gondoljunk az anyagi áldozatokra, az orvosok megfeszített munkájára, s az életadó embervérre. Ha ilyen erőfeszítések kísérik beteggeinkkel való együttérzésünket, ugyanilyennel kell fordulnunk, lelkiileg beteg, bűnbeesett testvéreink felé is.

Az emberi lélek nagy ismerője: Jézus, a mai evangéliumban első helyen ajánlja, mint gyógymódot a négy szemközti őszinte beszélgetést. Ez természetes is, hiszen az ember legtöbbször még testi betegségét is titkolja, mennyivel inkább akkor a lelkit, az erkölcsi bajt, a bűnt.

A legérzékenyebb ponthoz, a lelki sebhez nyúlunk, amikor másokat figyelmeztetni akarunk. Épp ezért úgy kell megfontolnunk minden szót, hogy előbb beleképzeljük magunkat testvérünk helyzetébe. Csak olyan kifejezést használhatunk, amit magunk is jó szívvel tudnánk elfogadni az ő helyzetében.

Az Úr Jézus a továbbiakban a tanúk előtti megintést, majd a hívek közösségéhez való fordulást sorolja fel. Azonban ezekbe sem szabad valami megtorló, vagy büntető eljárást beleértünk vagy belemagyarázunk. Csupán arról van szó, hogy amit nem tud elérni egy ember a szeretetével, a szót, amit nem tud egy ember bölcsessége megtalálni, azt többen biztosabban megtalálják.

Először ketten- hárman, azután majd a hívek közössége.

Ha ez sem hoz eredményt, akkor "legyen számodra, mint a pogány és a vámos" - mondja Jézus.

De nem elveszett ember, hanem megmentésre szoruló testvér. Mi, emberek, mások bűnösségének mértékét nem ítélni meg. A mi szemünkben mások bűne nem lehet gonoszság és elvetemültség, hanem baj, szerencsétlenség, betegség. Van olyan betegség, hogy a beteget kénytelenek vagyunk elkülöníteni a többitől, de nem elhagyni, hanem még lelkiismeretesebben ápolni. - Ilyen elkülönített betegnek tekinthető a bűnben megátalkodott ember is.

Gondoljunk csak egy alkoholista. - Ilyentől sem tagadhatjuk meg a szeretetet, mint ahogy Jézus sem függesztette fel szeretetét a pogányok és vámosok iránt. Ellenkezőleg: éppen a velük való kapcsolatáért szidalmazták a vállasos zsidók "Miért eszik Mesteretek a vámosokkal és bűnösökkel?" - tették fel gúnyosan a kérdést a tanítványok felé.

Az életben mi soha senkit le nem írhatunk, mi senkinek az üdvösségéről le nem mondhatunk! Nekünk hinnünk kell abban, hogy egyszer - sohasem tudhatjuk, hogy az életnek melyik pillanatában - mindenki fogékony lesz a szeretetre, Isten kegyelmi indíttatásaira s megtér. S akkor nagyobb öröm lesz az égben a megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akiknek nincs szükségük bűnbánatra.

Amen

F. F.